

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

D I R E C T O R : C I R U E C O N O M U

Licențiat în drept din Paris, Procuror-General la Înalta Curte de Casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România 40 lei
 6 luni 20 „
 3 luni 10 „
 Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
 sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

Redacția & Administrația
 București, CALEA RAHOVEI—5
 Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

S U M A R

Circulara D-lui Ciru Oeconomu Procuror-general al Înaltei Curți de Casație către Procurorii generali ai Curților de apel, cu privire la termenul în care au a fi pronunțate și redactate hotărârile Tribunalului și Curților de apel;

JURISPRUDENȚA:

Înalta Curte de Casație, secția III: *Gherghina Mărculescu cu Societatea Cooperativă română de băuturi spirtoase;*

Idem, secțiuni-unite: *Ministerul de Finanțe cu Florica D. Ștefănescu;*

Idem, secția II: *Ion Păun: Liberarea provizorie pe cautiune când se poate cere?*

Tribunalul Romanai: *Ghiță Manolescu cu Maior Niculescu: Cum se stabilește servitutea de vedere;*

Tribunalul Covurlui, secția I: *E. P. și I. C. date judecăței pentru lepădare de copil;*

Sporirea Competinței Judecătorilor de Ocoale față cu legea timbrului (Art. 124 L. J. P.), de d-l G. Z. Buzdugan.

Circulara Domnului Procuror General al Înaltei Curți de Casație către Procurorii Generali ai Curților de Apel cu privire la termenul în care au a fi pronunțate și redactate hotărârile Tribunalului și Curților de Apel

Domnule Procuror General,

În virtutea dreptului ce mi conferă art. 38 din legea organizării judecătorești, am onoare a vă atrage atențiunea și a vă ruga să stăruiti pe lângă Curtea și Tribunalele din circumscripțiunea d-v. să se conformeze dispozițiilor art. 138 și 139 din acea lege.

Articolele sus-citate, în adevăr, în interesul bunei administrațiuni a justiției și pentru a împiedica neajunsurile ce rezultă pentru împiciniți din prea lungă întârziere în darea hotărârilor, după ce pricina s'a înfățișat, prescriu, în mod imperativ, că sentințele și deciziunile *trebuesc* să fie pronunțate în termen maximum de opt zile și redactate în termen maximum de 15 zile dela închiderea desbaterilor, și aceasta chiar dacă părțile n'au depus concluziuni în scris.

Procedura civilă din 14 Martie 1900, de asemenea, pe de altă parte, pentru a da și mai multă

tărie acestor prescripțiuni, amenință, prin art. 118, cu pedepse disciplinare pe judecătorii care nu se conformează acestei regule și pricinuesc astfel întârzieri părților.

Cu toate acestea, o jurisprudență greșită a considerat, până acum, dispozițiunile clare și precise din textele de lege mai sus-citate ca simple *povețe* și a refuzat să le recunoască orice caracter de obligativitate și, prin urmare, de nulitate, în caz de neobservare.

Rezultatul a fost că vechiul sistem abuziv de întârziere în pronunțarea și redactarea hotărârilor, contra căruia legiuitorul din 1890 a voit să reacționeze, a reînviat cu aceiași tărie ca mai înainte, căci s'au văzut procese în cari judecătorii au lăsat să treacă, dela închiderea desbaterilor, săptămâni fără să se pronunțe și luni fără a redacta hotărârile ce pronunțaseră.

Ce judecăți mai pot fi cele date în asemenea condițiuni? Cum să mai credem că, după un timp așa de lung, judecătorii mai au prezinte în minte detaliile, nuanțele, de multe ori așa de delicate, ale pricinii, și argumentele părților litigante?

Întârzierea, prin urmare, a judecătorilor de a se pronunța și ași redacta hotărârile peste termenele prevăzute de art. 138 din legea organizării judecătorești, constituie o abatere dela datorie, o violare a unui text precis al legii, care face casabile hotărârile ce au pronunțat și expune, afară de aceasta, pe judecători la pedepse disciplinare, după cum prevede art. 118 din Procedura civilă.

Dar se poate întâmpla, se va zice, ca unul din judecătorii cari au ascultat pricina, să se îmbolnăvească, să moară sau, dacă e amovibil, să fie înlocuit, și hotărârea să nu se poată pronunța în opt zile, nici redacta în 15.

Legea a prevăzut acest caz.

Atunci,—dar atunci numai,—art. 139 indică calea ce este de urmat. Afacerea se pledează din nou, cu urgență și precădere. În afară de aceste cazuri excepționale și, pentru a zice astfel, de forță ma-

joră, judecătorii nu au drept să întârzieze peste opt zile cu pronunțarea, nici peste 15 zile cu redactarea hotărârilor lor.

Izbită de abuzul ce se face adeseori în această privință, Înalta Curte de Casație, după oare-cari șovăeli, provocate mai mult de temerea de a nu face rău părților, a dat cestiunei soluțiunea sa hotărâtoare. În ședința dela 7 Mai 1908, suprema instanță a decis, după divergență, că pronunțarea și redactarea hotărârilor peste termenele prevăzute de art. 138 din legea organizării judecătorești, fără a se redeschide desbaterile, conform art. 139 din aceeași lege, *violază un principiu de ordine publică, care atrage nulitatea hotărârei date.*

În adevăr, zice Curtea, prin dispozițiunile din art. 138 și 139, legiuitorul a voit să împiedice pe judecători de a întârzia pronunțarea hotărârei peste un termen socotit necesar pentru studierea diferitelor elemente ale procesului; că cauza presuptă a acestei dispozițiuni nu poate fi alta decât credința legiuitorului că, după un termen prea lung dela închiderea desbaterilor, judecătorul a putut să pearză din memorie multe din argumentele produse de părți în instanță pentru susținerea sau apărarea drepturilor lor; că, astfel fiind, este o presumpțiune legală că judecătorul care a pronunțat hotărârea peste termenul prevăzut de lege fără a redeschide desbaterile nu a avut convingiunea sa pe deplin formată, perzând din memorie desbaterile la care asistase; că această presumpțiune legală nu poate fi prin nimic combătută, proba contrarie nefiind admisă și că, deci, hotărârea pronunțată trebuie să se caseze pentru a se judeca afacerea din nou.

Puindu-vă în vedere cele ce precedă, și pentru ca lucrul să nu se mai repete, pe viitor, vă rog, Domnule Procuror General, să bine-voiți a aduce la cunoștința tutulor instanțelor din circumscripția D-v. (afară de judecătorii de ocoale, cari au legea lor specială în această privință) Deciziunea Curții de Casație de care este vorba și să stăruii ca dispozițiunile legii asupra punctului de administrare ce ne ocupă să fie strict observate.

Primiți, vă rog, Domnule Procuror General, a. sigurarea prea distinsei mele considerațiuni.

Procuror General Cîru (Economu

* * *

Iată și deciziunea Înaltei Curți de Casație care a motivat această circulară:

ÎNALTA CARTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența dela 7 Martie 1908

Președenția D-lui G. P. PETRESCU, Președinte

Gherghina Mărculescu cu Societatea Cooperativă română de băuturi spirtoase

Judecarea cauzelor.—Pronunțarea hotărârilor.—Termenul în care o hotărâre trebuie să fie pronunțată.—Neobservarea aceluia termen de către instanțele judecătorești.

—Nulitatea hotărârei.—Nulitate de ordine publică.—(Art. 138 și 139 din legea organizării judecătorești).

Prin dispozițiunile art. 138 și 139 legiuitorul a voit să împiedice pe judecători de a întârzia pronunțarea hotărârei peste un termen socotit necesar pentru studierea diferitelor elemente ale procesului, și cauza prezintă a acestor dispozițiuni nu poate fi alta decât credința legiuitorului că, după un termen prea lung dela închiderea desbaterilor, judecătorul a putut să pearză din memorie multe din argumentele produse de părți în instanță, pentru susținerea sau apărarea drepturilor lor; de aceea, în interesul unei serioase justiții, legea a impus judecătorului ca, în caz de întârziere peste termenul de 15 zile dela judecarea procesului, necesită din împrejurări independente de voința sa, să deschiză din nou desbaterile, spre a-și reinprospăta cunoștințele ce dobândise din primele desbateri.

Asfel, instanța de fond pronunțând o hotărâre, peste termenul de 15 zile, fără a redeschide desbaterile, violază un principiu de ordine publică.

Deciziunea 109/908.—Casată, după divergență, în urma recursului făcut de Gherghina Mărculescu, deciziunea Curții de apel din București s. III cu No. 12/907, dată în proces cu Societatea Cooperativă română de băuturi spirtoase.

Curtea,

Ascultând pe d. avocat P. Borș, în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d. avocat I. Saita în combateri;

Deliberând,

Având în vedere că instanța de fond constată, în fapt, că Societatea Cooperativă rom. pentru băuturi spirtoase, a chemat în judecată pe minorii Ilie Mărculescu, pentru plata sumei de 14975 lei datorită de autorul lor defunct Ilie Mărculescu în calitate de casier al Societății și ca reliquat al gestiunei sale;

Că Tribunalul Ilfov, secția comercială, prin sentința No. 1262/905 a respins menționata acțiune;

Că numita societate făcând apel, Curtea de apel prin deciziunea atacată cu recurs, l'a admis și a condamnat pe minorii Mărculescu la plata sumei reclamate de 14975 lei;

Având în vedere că tutricea Gherghina Mărculescu, pentru susținerea recursului ce a făcut a invocat trei motive de casare;

Că această Înaltă Curte prin deciziunea No. 30 din 23 Ianuarie 1907 a respins ca nefondat motivul al III-lea de casare și a amânat pentru alt termen cercetarea recursului în ceea ce privește motivul I și II de casare asupra cărora s'a ivit divergență de opinii;

Asupra primului motiv de casare:

«Violarea art. 138 și 139 a legii organizării judecătorești din 1890;

«La 16 Ianuarie 1907 s'au terminat desbaterile acestui proces iar pronunțarea deciziunii onor Curții de apel din București s'a făcut tocmai peste 22 zile după trei amânări din cauza maladiei unui judecător și amânat la 9 Februarie 1907;

«Atare amânare mi-a fost prejudiciabilă dispărând cu prelungirea timpului impresiunea favorabilă și recentă a pledoariilor vii și orale.

«Legea organică judecătorească a căutat să înlăture părților un atare prejudiciu, dându-le dreptul la o pertractare din nou a cauzei și încă în un termen urgent și cu precădere a-

supra celorlalte procese. Acest drept al părților se traduce într-o datorie pentru instanță, sub pedeapsă disciplinară pentru judecătorii cari înfrâng regula și ca măsură de ordine publică și sub nulitate după art. 139 combinat cu art. 732, 735, 736 din cod. proc. civilă.

«Aplicațiunea tale quale a legii cată să se urmeze conform voinței legiuitorului, cîci singură poate constitui adevărata jurisprudență; în altfel regulile de justiție devin platonice».

Având în vedere că art. 138 din legea organizării judecătorești dispune că sentințele și deciziunile trebuiesc pronunțate în termen maximum de 8 zile și redactate în termen maximum de 15 zile dela închiderea desbaterilor;

Că art. 139 din aceeași lege prescrie că afacerea se pledează din nou cu urgență și cu precădere, atunci când hotărârea nu s'ar putea pronunța în termen de 15 zile din cauza boalei, morței sau schimbării unui judecător;

Considerând că, în speță, se constată din dosarul cauzei că desbaterile procesului au fost închise în ziua de 16 Ianuarie 1907, când prin jurnalul No. 243 din aceea zi s'a amănat pronunțarea deciziunii pentru ziua de 19 Ianuarie 1907; că apoi prin jurnalele No. 301, 320 și 559 din 19 și 20 Ianuarie și 3 Februarie 1907 s'a amănat din nou pronunțarea acelei deciziuni din cauză de boală a unui d. consilier, iar la 9 Februarie 1907 adică peste termenul prevăzut de suscitările textelor de lege s'a pronunțat deciziunea supusă recursului fără ca afacerea să se fi pledat din nou;

Considerând că prin dispozițiunile din art. 138 și 139 legiuitorului a voit ca să împedice pe judecători de a întârzia pronunțarea hotărârii peste un termen socotit necesar pentru studiarea diferitelor elemente ale procesului; că cauza prezumă a acestor dispozițiuni nu poate fi alta decât credința legiuitorului că dupe un termen prea lung dela închiderea desbaterilor judecătorul a putut să piardă din memorie multe din argumentele produse de părți în instanță pentru susținerea sau apărarea drepturilor lor;

Considerând că, în interesul unei serioase justiții, legea a impus judecătorului ca, în caz de întârziare necesităată din împrejurări independente de voința sa, să deschidă din nou desbaterile, spre a-și reînprospăta cunoștințele ce dobândise din primele desbateri;

Considerând că, astfel fiind, este o presumpțiune legală că judecătorul care a pronunțat hotărârea peste termenul prevăzut de lege, fără a redeschide desbaterile, nu a avut convingînta sa pe deplin formată pierzând din memorie desbaterile la care asistase; că această presumpțiune legală nu poate fi prin nimic combătută, proba contrarie nefiind admisă;

Considerând că Curtea de apel pronunțând hotărârea peste termenul de 15 zile fără a redeschide desbaterile a violat un principiu de ordine publică și deci deciziunea sa urmează a fi casată din acest punct de vedere fără a se mai discuta motivul al II-lea de casare;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S.-U.

Audiența dela 15 Mai 1908

Președenția D-lui CH PHEREKYDE Prim-Președinte

Ministerul de Finanțe cu Florica D. Ștefănescu

Contravențiune la legea asupra impozitului băuturilor spirtoase. — Dacă tribunalele pot reduce confiscățiunile și amenzile întemeiate pe dispozițiile legii hotărâte de autoritatea financiară, care e singura competentă a pronunța condamnățiunea. — (Art. 38 din legea băuturilor spirtoase).

Art. 38 din legea băuturilor spirtoase prescrie că tribunalele nu pot să micșoreze confiscățiunile și amenzile, decât ori vor fi întemeiate pe dispoziți-

unile legii nici să scuze pe contravenienți pentru eroare sau pentru lipsă de intențiune de fraudă; iar dacă articolele care pedepsesc contravențiunile arată un minimum și un maximum între care poate varia condamnățiunea, fixarea acestei condamnățiuni între maximum și minimum aparține autorității financiare care pronunță condamnățiunea, iar nu tribunalului care nu poate, conform citatului articol, decât sau să confirme procesul-verbal de contravenire dacă este făcut în mod legal, sau să-l anuleze dacă l crede ilegal, dar nu poate modifica condamnățiunea coprinsă într'ansul.

Decizia 4/908. — Casată, după recursul făcut de Ministerul de Finanțe, sentința tribunalului Muscel No. 427/907, dată în proces cu Florica D. Ștefănescu.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat C. Marinescu în dezvoltarea motivului de casare;

Pe d-l avocat P. Poni în combateri;

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare invocat:

«Exces de putere și violarea art. 39 din legea băuturilor spirtoase. Tribunalul de Argeș judecând apelul făcut de Floarea D. Ștefănescu contra procesului-verbal de contravențiune din 14 Octombrie 1904 dresat de controlorul fiscal al Orașului Pitești, constată în hotărârea pe care o dă, că contravențiunea este bine dovedită în sarcina apelantei, dar îi reduce amenda pe cuvânt că cea pe cari îi o impunea procesul-verbal era prea mare

«Legea spirtoaselor nu dă dreptul tribunalelor să micșoreze amenzile aplicate de către fisc, ceea ce pot face tribunalele, este să infirme procesele-verbale, atunci când contravențiunile nu se dovedesc. Hotărârea tribunalului de Argeș este dar dată, cu exces de putere și cu violarea art. 38 din legea băuturilor spirtoase».

Având în vedere sentința supusă recursului;

Având în vedere, că legea asupra impozitului băuturilor spirtoase și regulamentul acestei legi, după ce prin diferite dispozițiuni prevede anumite penalități pentru acei ce săvârșesc contravențiuni la această lege și regulamentul apoi prin articolul 38 din lege prescrie că tribunalele nu vor putea să micșoreze confiscățiunile și amenzile de câte ori vor fi întemeiate pe dispozițiunile legii, nici să scuze pe contravenienți pentru eroare sau pentru lipsa de intențiune de fraudă;

Considerând că dacă articolele care pedepsesc contravențiunile arată un minimum între care poate varia condamnățiunea, fixarea acestei condamnățiuni între maximum și minimum aparține autorității financiare care pronunță condamnățiunea ci nici cum tribunalului care nu poate, conform art. 38 decât sau să confirme procesul-verbal de condamnățiune, dacă l găsește făcut în mod legal, sau să-l anuleze dacă l judecă nelegal, dar nu poate modifica condamnățiunea coprinsă într'ansul;

Considerând că în speță amenda la care pârâții au fost condamnați de Ministerul de finanțe pentru faptul de contravenție ce li se impută, fiind aceea de două sute lei întemeiată pe dispozițiunile art. 94 din regulamentul legii, tribunalul nu putea, fără violarea dispozițiunilor art. 38 din lege, să reducă această amendă la cifra de lei una sută;

Considerând că astfel fiind, mijlocul de casare este întemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența de la 2 Aprilie 1908

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Ion Păun, recurs corecțional

Recurs în casație. — Retragerea lui. — Dacă partea poate face un nou recurs cât timp se găsește în termenul util de trei zile. — (Art. 396 Pr. penală)

Legea libertății individuale. — Când se poate cere liberarea provizorie pe cauțiune. — Instanța de apel care a judecat definitiv afacerea în fond. — Dacă ea poate judeca o cerere de liberare provizorie. — (Art. 117 și 422 Pr. penală).

1. Deși o parte și-a retras un prim recurs ce făcuse în contra deciziei de condamnare, aceeași parte însă e în drept a face un nou recurs cât timp se găsește însă în termenul util de trei zile, conform art. 396 Pr. penală, de oarece termenul de recurs în materie penală fiind de ordine publică, ca și termenul de apel, nu se poate susține că s'ar putea da mulțumire pe o deciziune de condamnare, mai înainte de expirarea termenului acordat de lege pentru recurs sau apel, căci nu se poate scurta un termen nici renunța la el.

2. Legea libertății individuale a admis prin art. 117 că se poate cere liberarea cu sau fără cauțiune, în orice stare a procesului.

Prin urmare, instanța de apel violează sus citatul articol când refuză în principiu o cerere de liberare pe cauțiune, pe motivul că judecând procesul definitiv, s'ar fi desesizat de afacere.

Decizia 822/908. — Casată, în urma recursului făcut de Ioniță Păun, deciziunea cu No. 344/908 a Curței de apel București, s. II.

Curtea,

Ascultând pe d-l procuror St. Stătescu, în dezvoltarea incidentului de neadmisibilitatea recursului de față relativ la liberare, pe motiv că recursul asupra fondului a fost retras;

Pe d-l avocat Durma în combateri;

Deliberând,

Asupra incidentului ridicat de d-l Procuror, de a se respinge ca fără interes recursul făcut de Ioniță Păun în contra deciziunii Curții de apel din București s. II cu No. 344/908, prin care i s'a respins cererea de a fi pus în libertate până la judecarea recursului făcut de dânsul contra deciziei de condamnare;

Considerând că se susține de d-l Procuror că recursul de față este fără interes, de oarece recurentul a retras recursul privitor la fondul afacerii;

Considerând că se constată că în contra deciziei Curții de apel cu No. 279 din 7 Martie 1908 prin care recurentul este condamnat la două luni închisoare corecțională pentru delictul de abuz de încredere, dânsul a făcut recurs la grefa Curței de apel la 8 Martie; că apoi în aceeași zi, dânsul a făcut declarație la aceeași grefă că își retrage recursul, declarație pe care o constată grefierul prin procesul-verbal cu No. 24 din 8 Martie 1908; că în fine la 10 Martie, adică tot în launtru termenului util de trei zile, recurentul Ioniță Păun declară din nou recurs la aceeași grefă în contra deciziei cu No. 279/908;

Considerând că, deși recurentul și-a retras primul recurs ce făcuse în contra deciziei de condamnare, însă dânsul era în drept a face un nou recurs, cât timp se găsea încă în termenul util de 3 zile conf. art. 396 din Pr. penală;

Că, în adevăr, termenul de recurs în materie penală fiind de ordine publică, ca și termenul de apel, nu se poate susține că s'ar putea da mulțumire pe o deci-

ziune de condamnare mai înainte de expirarea termenului acordat de lege pentru facerea recursului sau apelului, pentru că nu se poate scurta un termen, nici renunța la el, fiind de ordine publică;

Că de aceea, întrucât există un al doilea recurs făcut în launtru termenului legal de 3 zile de la pronuțare, incidentul d-lui Procuror devine neîntemeiat și recurentul are interes să-și susție recursul privitor la cererea de liberare făcută la Curtea de apel;

Pentru aceste motive Curtea respinge incidentul, etc.

După care, s'a ascultat d-l avocat Durma în dezvoltarea motivelor de casare;

D-l procuror St. Stătescu în concluziuni;

În fond, deliberând.

Asupra ambelor motive de casare:

I. «Violare și rea interpretare a art. 422 Pr. pen. Curtea pretinde că numai inculpații liberi pot face cerere de liberare pe cauțiune, pentru a se judeca liberi în recurs. Or, această distincțiune nu rezultă din zisul text de lege și nu e nicio rațiune a o face».

II. Violarea și reaua interpretare a art. 117 din legea libertății individuale. Curtea pretinde că este desesizată și nu mai poate judeca cererea de punere în libertate. Or zisul text de lege, conceput în termeni generici și largi, dispune că o asemenea cerere se poate face în orice stare a procesului și în orice materie, nefăcând apoi nicio distincțiune între inculpații arestați și cei liberi, cum rezultă din raționamentul Curței».

Având în vedere că Curtea de apel a respins cererea făcută de recurent de a fi liberat provizoriu, pe motiv că acea Curte ar fi desesizată, din moment ce a judecat în mod definitiv pe recurent;

Considerând că, legea libertății individuale a admis prin art. 117, că se poate cere liberarea, cu sau fără cauțiune în orice stare a procesului;

Considerând apoi că art. 422 Pr. pen permite să se ceară liberarea provizorie, celor condamnați în mod definitiv, și acest text nu face nici o distincțiune dacă condamnatul este în stare de prevenție sau este liber;

Că de aceea Curtea de apel a violat aceste texte când a respins în principiu cererea de liberare și deci motivul e fondat;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI ROMANAȚI

Audiența dela 2 Aprilie 1908

Președenția D-lui G.H. L. DIMITRIU, Membru de ședință

Sentința civilă No. . .

Ghiță Mateescu cu Maior Niculescu, apel

Servituți. — Servitute de vedere. — Cum se stabilește o asemenea servitute. — Tranzacțiune. — Dovedirea ei când valoarea e mai mică de 150 lei. — (Art. 623 și 1705 cod. civil)

1. Servitutea de vedere este continuă și aparență; că, prin urmare, conform art. 623 cod. civil o asemenea servitute se poate stabili nu numai prin titlu, dar și prin o posesie de 30 ani.

2. Art. 1705 cod. civil arată că tranzacțiunile trebuie să fie dovedite prin act scris; că este admis în mod unanim atât de doctrină cât și de jurisprudență, și rezultă din însuși textul acestui articol că, actul scris nu e cerut ad solemnitatem ci ad probationem. Că, prin urmare, proba tranzacțiunei poate fi făcută și prin jurământ și prin mărturisirea părții obținută prin mijlocul interogatorului, ambele mijloace ducând la recunoașterea

părtei, ceea ce constituie o tranzacțiune, iar asemenea probă este admisă și pentru tranzacțiunile de orice valoare, chiar și mai mică de 150 lei.

Tribunalul,

Văzând apelul introdus în termen cu petiția înregistrată sub No. 7307/902 de Ghița M. Marinescu, comerciantă din Caracal contra cărții de judecată No. 301/902 a Judecătoriei Ocolului II Caracal prin care i s'a respins ca nesusținută acțiunea ce introdusese contra Căpitanului P. Nicolescu din Caracal și i s'a reformat cartea de judecată No. 1401/901 prin care i se admisesse acțiunea și se obligase pârâțul a astupa o fereastră și a-i plăti câte zece lei pe zi de întârziere;

Văzând că obiectul acțiunii apelantei este de a fi obligat pârâțul Căpitan, azi Maior Niculescu, să astupe fereastra ce are la casa sa din str. Craiovei din Caracal, pe locul său în dreptul proprietății reclamantei și să-i plătească o sumă de bani pentru fiecare zi de întârziere, deosebit cheltueli de judecată și executare;

Văzând actele aflate la dosar și susținerile părților în instanță;

Văzând că reclamanta apelantă, pentru a dovedi acțiunea, a cerut la prima instanță și i s'a admis la 11 Septembrie 1901 a se face o cercetare locală; că din cuprinsul procesului-verbal din 20 Septembrie 1901 dresat de Judecătorul Ocolului II Caracal, la fața locului cu ocaziunea cercetării locale, se constată că la casele pârâțului, în partea despre proprietatea apelantei se află o fereastră care se vede a fi făcută de curând și în depărtare cam la un metru de linia demarcativă;

Văzând că apelanta își sprijină acțiunea sa pe cele constatate la cercetarea locală efectuată de Judecătorul Ocolului II Caracal prin procesul-verbal menționat mai sus, și pe art. 612 cod. civil;

Văzând că pârâțul, fără a contesta că de fapt fereastra ce reclamanta cere să fie astupată este într'adevăr la distanță numai de un metru de hotarul ce desparte proprietatea sa de a reclamantei susține însă că acea fereastră este de peste 30 de ani, deci a dobândit dreptul de a o avea în zid — ca servitute de vedere — prin prescripțiune; iar în al doilea loc susține că s'a împăcat cu reclamanta, care în schimbul sumei de 100 lei, a renunțat la acțiune și i-a recunoscut dreptul de a avea fereastra în litigiu, însă nu ca constituind o servitute de vedere, ci de lumină, cu drept pentru reclamantă de a construi chiar pe linia de hotar și fără să-i fi robit ceva din proprietatea ei;

Considerând că servitutea de vedere este continuă și aparentă; că prin urmare conform art. 623 cod. civil, servitutea de vedere se poate stabili nu numai prin titlu, dar și prin o posesiune de 30 ani;

Văzând că pârâțul pentru a dovedi că a posedat fereastra în litigiu și deci că are servitutea de vedere exercitată prin deschiderea acestei ferestre pe fondul reclamantei, a cerut și Tribunalul a admis în ședința dela 1 Iunie 1907 martori; că din depunerile martorilor Radu Drosu și Vancu Constantinescu ascultați sub prestare de jurământ conform art. 196 proc. civilă propuși de pârâț și singuri martori ascultați de tribunal, se constată că fereastra în litigiu este făcută în zid de vre-o 15—17 ani; că înainte de a se construi casa actuală cu fereastra în litigiu (acum 15—17 ani), era pe locul ocupat azi de casă, un bordei de pământ, cu o fereastră cât o coală de hârtie de mare, nu ca cea de azi, și lângă pământ — zice primul martor — sau la un metru de pământ zice al doilea martor; în tot cazul nu tot de aceeași mărime și la aceeași înălțime cu cea de azi; că, prin urmare, nu dovedește că fereastra actuală ar fi datând de 30 ani fie în zidul actual, fie în alt zid mai vechi și, prin urmare, pârâțul nedovedind că a posedat această deschidere în zidul despre reclamantă timp de peste 30 ani, el nu dovedește că ar fi

dobândit prin prescripțiune dreptul de vedere exercitat prin fereastra ce are în zidul casei sale dinspre proprietatea reclamantei;

Văzând că în ce privește tranzacțiunea ce ar fi încheiat reclamanta cu pârâțul;

Văzând că reclamanta azi în instanță tăgăduiește existența acestei tranzacțiuni și susține că în lipsă de act scris cum cere art. 1705 cod. civil, nu se poate stabili existența tranzacțiunii cu alte probe, cum ar fi interogatoriu, martori sau prezumpțiuni; că dacă a primit 100 lei dela pârâț în cursul judecăței procesului în apel, a fost pentru ca să nu mai execute cartea de judecată No. 1401 din 11 Octombrie 1901 a Judecătoriei Ocolului II Caracal în ceea ce privește obligațiunea pârâțului de a plăti câte zece lei pe zi până va astupa fereastra în litigiu;

Văzând art. 1705 cod. civil combinat cu art. 1191 și 1197 cod. civil;

Considerând că art. 1705 cod. civil arată că tranzacțiunile trebuie să fie dovedite prin act scris; că este admis în mod unanim atât de doctrină cât și de jurisprudență și rezultă din însuși textul acestui articol, că actul scris nu e cerut ad solemnitatem ci ad probationem; că, prin urmare, proba tranzacțiunii poate fi făcută și prin jurământ și prin mărturisirea părții obținută prin mijlocul interogatorului, ambele mijloace căutând la recunoașterea părții, ceea ce constituie o tranzacțiune;

Considerând că art. 1191 cod. civil pune principiul că dovada despre un lucru oarecare de o sumă mai mare de 150 lei vechi nu se poate face decât sau prin act autentic sau prin act sub semnătură privată; că același principiu este coprins și în art. 1705 cod. civil pentru tranzacțiuni când arată că dovada lor trebuie să fie constatată prin act scris; că singura deosebire — ceea ce a făcut necesar art. 1705 cod. civil — între art. 1191 și 1705 cod. civil, este că acest din urmă articol nu conține excepțiunea prevăzută de art. 1191 cod. civ. pentru tranzacțiunile relative la afaceri de o valoare mai mică de 150 lei; că, prin urmare, art. 1705 cod. civil cuprinde o derogatiune numai în privința faptului că generalizează proba înscris pentru orice afacere ce ar cuprinde o tranzacțiune și de orice valoare, chiar mai mică de 150 lei;

Considerând că art. 1197 cod. civil stabilește regula generală că în caz când există un început de probă în scris, nu se va aplica regulile din art. 1191 și urm. cod. civil și deci proba se va putea complecta cu martori și deci și cu prezumpțiuni; că textul art. 1197 fiind general, fiind relativ la orice contracte, este aplicabil și la tranzacțiuni; că pentru a nu fi aplicată și la tranzacțiuni regula din art. 1197 cod. civil deși art. 1191 este relativ la orice contracte, deci și la tranzacțiuni, ar trebui anume un text de lege, care să deroge expres dela regula generală cuprinsă în acest articol și întrucât nici un text de lege nu derogă dela această regulă în materie de tranzacțiuni, urmează că trebuie aplicată;

Considerând că acestei argumentațiuni bazată pe texte de lege se opune de către doctrină, care în cea mai mare parte susține părerea contrară, motivul ce ar fi determinat pe legiuitor de a cere proba în scris pentru dovedirea tranzacțiunilor și anume: că tranzacțiunea fiind menită a curma un proces, a admite proba cu martori pentru a le proba, ar fi a da loc la alte procese interminabile și costisitoare și face să depindă rezultatul lor de depunerile martorilor în care legiuitorul nu are încredere; că însă, nu numai că acest motiv poate fi atribuit gratuit în intențiunea legiuitorului dar, în orice caz, când există un început de probă în scris, care face a fi crezut faptul pretins, proba cu martori nu e atât de periculoasă și nesigură. (Baudry, III, No. 992 ed. VI; Casația franceză, jurisprudență constantă);

Văzând că în speță, reclamanta, la interogatorul pus

ei de pârât în şedinţa publică dela 1 Iunie 1907 a declarat «că am primit dela Maior Niculescu, 100 lei ca cheltueli ca să mă impac şi să nu închidă fereastra», că imediat revine asupra acestei declaraţiuni şi spune că a primit 100 lei ca Maiorul Niculescu să închidă fereastra;

Văzând că acest răspuns cuprinde mărturisirea completă a reclamantei că a primit 100 lei pentru ca în schimb pârâtul să nu închidă fereastra în litigiu; că această mărturisire dovedeşte existenţa tranzacţiunii dintre reclamantă şi pârât relativ la obiectul priciniei ce se judecă, şi probantă conform art 1207 urm. cod. civil; că deşi revine asupra acestei declaraţiuni, totuşi revenirea reclamantei nu schimbă întinderea declaraţiunii făcută de ea şi constatată prin procesul-verbal anexat la dosar; că chiar dacă mărturisirea retractată în urmă nu ar face o probă completă a tranzacţiunii încă această mărturisire, poate fi considerată ca început de probă înscris care face de crezut existenţa tranzacţiunii; că împrejurarea că este inadmisibilă ca reclamanta să nu se oblige la nimic, iar pârâtul să-i dea 100 lei şi să închidă şi fereastra, cum susţine reclamanta, unit cu faptul că astăzi în instanţă reclamanta recunoaşte că a primit 100 lei în ziua când era fixat termenul de judecată la tribunal în acest proces şi după ce a primit 100 lei nu s'a mai prezentat nici ea, nici pârâtul, aşa că procesul s'a suspendat, unit şi cu faptul că reclamanta însuşi recunoaşte şi se constată că a avut de avocaţi pe d-l C. Pavliidi şi V. Suditu până în acea zi, de când nu au mai susţinut-o, unit şi cu faptul că tribunalul deşi a încuviinţat proba cu martori şi reclamante pentru a dovedi că 100 lei a primit pentru cheltueli şi a nu executa cartea de judecată No 1401/901 a Judelui Ocolului II Caracal şi cu toate că a propus martori totuşi nu i-a adus şi nici nu cere amânarea pentru a-i aduce; unit şi cu faptul că pârâtul nu avea pentru ce se teme de executarea cărţii de judecată No 1401 din 1901 pentru că ea fusese reformată, deci nu mai putea fi executată, şi deci nu e verosimil ca pârâtul să-i fi dat reclamantei 100 lei în contul obligaţiunii ce cuprinde acea carte de judecată; unit şi cu faptul că după ce la 1 Iunie 1907 declară că a primit 100 lei pentru a nu închide fereastra, acum spune că a primit pentru cheltueli de judecată; ceea ce presupune tot existenţa tranzacţiunii pentru închiderea acţiunii, căci nu e verosimil ca pârâtul fără acest avantaj, să furnizeze reclamantei mijloace pentru a continua procesul; toate aceste împrejurări de fapt care duc la concluziunea logică şi indiscutabilă că într'a devăr reclamanta a transijat asupra procesului de faţă cu pârâtul, primind 100 de lei în schimb lăsând liberă fereastra a cărei închidere o ceruse prin acţiune;

Văzând că tribunalul, pentru a fixa întinderea şi cuprinsul tranzacţiunii dintre părţi a pus interrogatorul pârâtului care a declarat că s'a înţeles cu reclamanta ca fereastra în litigiu să-i servească numai pentru lumină, nu servitute de vedere şi cu dreptul de proprietate a reclamantei neştirbit prin vre-o servitute, deci în drept de a zidi chiar pe hotarul despărţitor şi cu fereastra ce o are astăzi, declaraţiuni de care tribunalul ia act;

Văzând că astfel fiind apelul şi prin urmare şi acţiunea reclamantei, trebuiesc respinse ca nefondate;

Pentru aceste motive redactate de d-l membru de şedinţă G. L. Dumitriu, Tribunalul, respinge, etc.

(ss) Gh. L. Dimitriu, Gh. Ciurea.

AVIS. Toţi d-ni abonaţi cari s'au schimbat adresele fie cu ocazia Sf. George, fie cu ocazia punerii în aplicare a noii legi a judecătorilor de ocoale, sunt rugaţi să bine voiască ca, printr'o carte poştală, să ne indice noua d-lor adresă, arătându-ne locul de unde s'au mutat, pentru a putea primi regulat ziarul.

Pentru interesul ce prezintă opinia d-lui G. Angelescu jude-supleant, dăm loc mai la vale sentinţei Trib. Covurlui s. l.

TRIBUNALUL COVURLUI, S. I

Audienţa de la 19 Martie 1908

Preşedenţia D-lui T. ARONOVICI, Prim-Preşedinte

Eugenia Petrescu şi Iordana Chiriacopol, date judecăţii pentru lepădare de copil minor

Lepădare de copil. — Elementele acestui delict. — Penalitatea ce are a se aplica. — Complice. — Elementele complicităţii. — (Art. 279 şi art. 50 cod. penal).

Se face pasibil de penalitatea prescrisă de art. 277 cod. penal cei ce vor lepăda în vre un loc singuratic un copil mai mic de 7 ani deplini, iar acei ce cu bună ştiinţă vor fi ajutat sau vor fi asistat pe autor la săvârşirea faptului se pedepsesc ca complici.

Tribunalul,

Având în vedere acţiunea publică deschisă de d-l Prim-procuror prin rechizitorul No. 551/908 în contra femeilor Eug. Petrescu şi Iordana Chiriacopol pentru delictul prevăzut şi pedepsit de art. 279 C. p.;

Având în vedere că astăzi în instanţă d-l Procuror prin concluziunile sale orale a declarat că-şi modifică rechizitorul cerând condamnarea inculpatei Eugenia Petrescu cu aplicaţia art. 50 C. p.;

Având în vedere că din procesele-verbale aflate la dosar, din instrucţiunea scrisă şi orală urmată în cauză şi din propriile mărturisiri făcute de inculpate atât la prima cercetare cât şi astăzi înaintea Tribunalului se constată în fapt următoarele:

Prin luna Octombrie 1907 inculpata Eugenia Petrescu, în timpul când se afla ca chirie la inculpata Iordana Chiriacopol a dat naştere la un copil de sex feminin pe care l-a botezat cu numele de Iordana şi, fiind slabă, nu a putut alăpta acel copil astfel că l-a dat să-l alăpteze femeia Domnica Ţercu cu preţ de 20 lei pe lună. Această femeie a alăptat copilul timp de 2 luni adică până la 11 Decembrie 1907 când inculpata Eugenia Petrescu ne mai putându-i plăti şi-a luat copilul înapoi ţinându-l vre-o câteva zile după care, apoi, în urma înţelegerii luate cu coinculpata Iordana Chiriacopol a dat copilul acestia care l-a pus într'un coş unde a pus şi un bilet în care a scris cuvintele: «botezat Iordana» şi în seara de 19 Decembrie 1907 pe la orele 7^{1/2} l-a dus şi l-a lepădat în curtea azilului de noapte din str. Spitalului unde a fost găsit de poliţie şi dus la azilul Alinarea unde a fost internat;

Având în vedere că prin comiterea acestui fapt inculpata Iordana Chiriacopol s'a făcut pasibilă de penalitatea prescrisă de art. 279 C. p. iar Eugenia Petrescu de penalitatea prescrisă de art. 50 al. 2 şi 51 C. penal combinat cu 60 al. ult. C. p. întrucât în favoarea lor se constată circumstanţe atenuante, texte reproduse în sentinţă;

Pentru aceste motive, de acord cu d-l procuror, condamnă pe Iordana Chiriacopol, pentru lepădare de copil, la 30 lei amendă şi pe Eugenia Petrescu, pentru complicitate, la cincisprezece lei amendă, cu aplicaţia art. 28 C. p.;

(ss) T. Aronovici, Ion G. Ianculescu.

p. Grefer (s) G. D. Gheorghiu

O s e b i t â p â r e r e

Având în vedere că deşi faptul ce se impută prevenitorilor Iordana Chiriacopol şi Eugenia Petrescu atrage după sine aplicarea articolelor 279, 50 şi 51 C. penal de oarece a fost mărturisit chiar în instanţă, astfel că e pe deplin dovedit, totuşi pentru aprecierea unui fapt delictuos judecătorul cată să ţină seamă de toate împrejurările ce au determinat la comiterea lui;

Considerând că în fapt se constată că Eugenia Petrescu, cântăreață la café chantanne Baltazar din orașul Galați, prin faptul că a rămas gravidă, în ultimele luni de sarcină abea a putut să-și agonisească existența; că în urmă după ce a născut dânsa a făcut tot ce i-a stat în putință spre a hrăni copilul; că fiind slabă, bolnavă, în neputință de a-l alăpta a plătit câte 20 franci pe lună unei femei anume Domnica Tercu ca să-l lăpteze;

Având în vedere că după două luni mama copilului îmbolnăvinduse rău și neavând cu ce plăti doica a trebuit să-l iea îndărăt, ținându-l la dânsa câte-va zile; că atunci dându-și seamă de grozăvia mizeriei în care se află și spre a nu lăsa să-i moară copilul, pe care nu-l putea lăpta nici de cum, a acceptat propunerea ce în mod cu totul creștinesc și bine voitor îi făcea femeia Iordana Chiriacopol la care ea stătea ca chiriașe și anume de a depune pruncul la azilul de copii, lucru pe care aceasta din urmă a rămas să-l execute;

Considerând că Iordana Chiriacopol în neștiința ei a depus copilul în poarta azilului de bătrâni, stând acolo până ce a văzut că un om al poliției l-a ridicat, adică până în momentul ce și-a dat seamă că viața copilului era în afară de orice primejdie;

Având în vedere cât este de trist ca într-o societate bine organizată o mamă să fie în așa lipsă în cât la un moment dat să fie pusă în alternativă, ori de ași vedea copilul murind de foame în fața ei, ori de a trece peste dispozițiunile codului penal;

Considerând că mizeria și foamea sunt de natură a anihila în orice ființă omenescă o parte a liberului arbitru, micșorând astfel într'ansul oarecum noțiunea de ce e bine și de ce e rău;

Având în vedere că un act delictuos pierde mult din caracterul său, dacă acel ce-l comite, nu-l săvârșește decât sub povara unei imperioase nevoi;

Considerând că în cazul de față ar fi fost un ce criminal din partea mamei ca să lase copilul să-i moară de foame numai din sentimentul egoist de a fi ea la adăpost de rigoarea codicei penale;

Având în vedere că Societatea însăși a recunoscut că sunt dureri ce întrec forțele omenești și chiar sentimentul matern și tocmai de aceea, în caritatea ei, a instituit Aziluri pentru copii, unde mamele nenorocite să-și poate duce pruncii lor spre a fi îngrijiți, atunci când ele numai pot să îndeplinească această funcțiune și datorie a lor; Că așa fiind, Societatea a înțeles la timp rigoarea legiuirii penale și a căutat s'o tempereze;

Având în vedere că în cazul ce ne preocupă, intențiunea prevenitor nu a fost nici de cum frauduloasă ele necăutând să se scape de o povară, ci din contră făcând totul spre a salva o ființă nevinovată din ghiarele morței;

Având în vedere că femeia Chiriacopol nu are altă vină decât că în neștiința ei de existența a diferite aziluri în loc să depună copilul în fața azilului de copii sau să-l ducă acolo cu îndeplinirea tuturor formalităților cerute de Regulamentele acestor case, ea l'a depus în fața azilului de bătrâni;

Având în vedere că autoarea faptului nu a comis actul decât determinată de disperarea mamei copilului și numai dintr'un indemn creștinesc și sfânt, pe de o parte de a veni în ajutorul mamei iar pe de alta de a salva dela o moarte sigură pruncul, de oarece mama bolnavă grav în pat nu putea nimic întreprinde;

Având în vedere că atunci când judecătorul este convins pe deplin de nevinovăția unor delinquenți el numai poate fi ținut nici chiar de legea penală, căci a aplica o pedeapsă unor ființe pe care el le crede nevinovate în fapt, ar fi să consimtă el însuși la o siluire a conștiinței sale de către legea umană;

Ținând seamă și de faptul că e o foarte vie mișcare în lume pentru umanizarea codului penal, care se traduce în definitiv printr'o ridicare a nivelului moral al

societății și printr'o tendință de apropiere cât mai desăvârșită de sfânta Doctrină a Mântorului;

Pentru aceste motive, sunt de părere că prevenitele Iordana Chiriacopol și Eugenia Petrescu, trebuie a fi apărute de orice penalitate;

Jude-supleant (s) G. Angelescu.

Sporirea competenței judecătorilor de ocoale față cu legea timbrului

I

Interpretarea art. 124 din noua lege a j. de ocol

Prin noua lege a judecătorilor de ocoale legiuitorul duplicând limitele de sus ale competenței lor, dela 1500 la 3000 lei, a dispus în același timp prin art. 124 că *«acțiunile, cererile și toate actele pentru valori mai mari de 1500 lei rămân supuse actualelor taxe de timbru, cu toate că vor fi îndreptate la judecătoriile de ocoale»*. Lămurirea adevăratului sens al acestui articol, mi se pare foarte necesară pentru priceperea sa exactă, până când legiuitorul va pune în concordanță legea timbrului cu legea judecătorilor și în special cu acest articol. Aceasta mai ales că comentatorii noui legi a judecătorilor de ocoale n'au avut timpul necesar pentru a ne da în lucrările domniilor lor, foarte complete de altfel, deslușirile complete necesare mai ales acestui articol. Așa, d. Corneliu Botez ¹⁾ afirmă pur și simplu fără a face nici o distincțiune că *«acțiunile, opozițiile, intervențiile, cererile de chemare în garanție, interogatoriile, foile de jurământ, citațiile etc. rămân supuse taxelor de timbru prevăzute pentru aceleași cereri și acte, când afacerile se introduc direct înaintea tribunalului, și pentru cauzele civile și comerciale de competența judelei de ocol în valoare mai mare de 1500 lei, deci și acele cauze, cari depășind această cifră, erau și mai înainte de resortul judecătorilor, textul fiind general și nesuportând distincțiuni, cu toate că, probabil, intenția legiuitorului a fost de a menține aceste taxe numai pentru afacerile cu cari a fost sporită competența sa, iar nu de a majora pe cele vechi»*.

Acest punct de vedere mi se pare cu desăvârșire neexact; și dacă voi putea izbuti a transforma în siguranță probabilitatea din partea finală a citatului de mai sus, țința mea va fi atinsă.

Intențiunea legiuitorului reese destul de clar din însuși textul art. 124, care nici într'un caz nu poate da loc interpretării, prea grăbite mi se pare, a distinsului autor al Noului cod de ședință al judecătorului de ocol.

¹⁾ Noul Codice de ședință al judecătorului de ocol, pagina 1176—1177.

Mai întâi acest articol nu abrogă nici un articol din legea timbrului, căci dacă ar fi făcut-o, ar fi spus-o expres. Legile fiscale nu se pot nici întinde, nici restrânge, pe cale de interpretare. Ele supun în mod categoric, expres, diverse materii diferitelor taxe fiscale, ori dacă nu le supun expres, înseamnă că nu le supun de loc (Vorba lui Caragiale!). Iar articolele categorice, clare, exprese dintr-o lege fiscală nu pot fi abrogate sau modificate decât prin articole tot atât de categorice, clare și exprese. Și nu există în noua lege a judecătoriilor de ocoale nici un articol și nici măcar o aluziune despre abrogarea sau modificarea vre-unor taxe de timbru. Și nu există pentru simpla rațiune că nu printr'un articol intercalat într-o lege de organizare judecătorească și de procedură se pot abroga sau modifica legile fiscale. Ele se abrogă sau se modifică nu printr'o lege streină fiscalității, ci tot prin o lege fiscală.

Așa dar articolele 20 al. 13 și 19 al. 1 privitoare la taxele de timbru fix la cari erau supuse sub legea veche anume acțiuni și cereri de competența judecătoriilor de ocoale în prima sau ultima instanță *până la valoarea de 3000 lei și chiar până la orice valoare* n'au fost abrogate, nici modificate nicăieri nici prin art. 124 din noua lege, nici prin vre-o altă dispoziție, cât de anodină. Rămâne de știut numai dacă acele acțiuni și cereri au trecut în noua lege, și dacă au trecut nu li se vor putea aplica decât aceleași taxe de timbru ca și sub legea veche.

Ziceam că acestea rezultă clar din însuși art. 124. În adevăr, acest articol nu poate fi susceptibil decât de două interpretări:

Una generală: «Acțiunile, cererile și toate actele pentru valori mai mari de 1500 lei rămân supuse actualelor taxe de timbru, cu toate că cele cari au fost mai înainte de competența tribunalelor, vor fi îndreptate la judecătoriile de ocoale. Și cari sunt actualele taxe de timbru; 10 lei și taxa specială de 20 lei pentru acțiunile pentru valori mai mari de 1500 lei îndreptate până acum la tribunale, și 1 leu și 2 lei pentru cele în valoare mai mare de 1500 lei îndreptate până acum la judecătorii.

Alta restrânsă: «Acțiunile, cererile și toate actele pentru valori mai mari de 1500 lei, cari prin această lege trec din competența tribunalelor în aceea a judecătoriilor, rămân supuse actualelor taxe de timbru, cu toate că vor fi îndreptate la judecătoriile de ocoale». În această a doua interpretare legiuitorul nu se ocupă de acțiunile și cererile în valoare mai mare de 1500 lei date și mai înainte în competența judecătoriilor și supuse prin legea timbrului la taxele de unul și doi lei. Aceste taxe deci au rămas neschimbate.

Oricare din cele două interpretări ne-ar conveni (mie mi se pare exactă cea de a doua), un lucru rămâne stabilit: că legiuitorul, adăugând la partea finală a articolului propozițiunea: «*cu toate că vor fi îndreptate la judecătoriile de ocoale*» nu s'a putut raporta decât la acțiunile, cererile și actele cari până aci nu erau îndreptate la judecătoriile de ocoale, ci la tribunale, și cari de acum înainte se vor îndrepta la judecătoriile de ocoale.

Aceasta rezultă de altfel și din spiritul general al legii, care urmărește ușurarea judecăților prin punerea justiției mai la îndemâna justițiabililor, iar nici de cum îngreuerarea lor prin majorarea vechilor taxe de timbru. Taxele de timbru rămân riguros aceleași, numai că acțiunile, cererile și actele în valoare de peste 1500 lei până acum de competența în primă instanță a tribunalelor trec sub nouă lege la judecătorii, nemodificându-se întru nimic taxele de timbru la cari erau supuse. Încă odată: *nu s'a adus nici cea mai mică atingere taxelor din legea timbrului.*

Să cercetăm deci, în conformitate cu acest mod de a vedea, cari sunt sub noua lege acțiunile și cererile de căderea judecătoriilor, cari fiind în valoare mai mare de 1500 lei vor fi supuse la taxele de timbru fix cerute pentru acțiunile și cererile de competența tribunalelor în primă instanță, și cari sunt acțiunile și cererile cari, deși în valoare mai mare de 1500 lei, au rămas supuse taxelor de timbru fix cerute la judecătorii sub vechea lege și rămase și sub legea nouă, adică taxelor respective prevăzute în legea timbrului pentru acțiunile și cererile de competența judecătoriilor.

Aceasta o vom face în numărul viitor.

G. Z. Buzdugan
Advocat al Comunei Galați

INFORMAȚIUNI

A apărut: Volumul II din marea, importanta și utilă lucrare REPERTORIUL GENERAL DE JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE dela 1862—1906, de d-l I. C. Barozzi, cuprinzând materiile literilor D—L.

Prețul 15 lei broșat; 17 lei legat în pânză; 18 lei cu piele la cotor și 18,50 în piele peste tot, flexibil.

Sub presă vol. III care va apare în cursul lunii Iunie, iar vol. IV în cursul lunii August a. e.

Depozit la *Curierul Judiciar* care servește la cerere orice cărți de drept, contra valoare, mandat postal sau ramburs.

A apărut:

NOUL CODICE DE ȘEDINȚĂ AL JUDECĂTORULUI DE OCOL, adnotat și comentat de d-l președinte *Corneliu Botéz.* (1400 pag.).
Prețul 15 lei broșat; 17,50 legat în piele flexibil.

Depozit la *Curierul Judiciar* care servește la cerere orice cărți de drept, contra valoare, mandat postal sau ramburs.

A apărut:

CODUL GENERAL AL JUDECĂTORULUI DE OCOL, adnotat de d-l *Em. Dan*, cuprinzând toate legile date în competența sa.
Prețul 8 lei broșat; 10 lei legat în pânză, 11 în piele flexibilă.

Depozit la *Curierul Judiciar* care servește la cerere orice cărți de drept, contra valoare, mandat postal sau ramburs.